

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1136

22.12.2024 (135)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Část 2

* * * * *

Rodina z matčiny strany má také své příběhy.

Váš pradědeček přišel do Ameriky jako první a teprve pak přivezl vaši prababičku. Vzal ji do speciálního obchodu, aby ochutnala zbrusu novou potravinovou senzací.

Řekl jí to: Řekl jí: "Foukej na to, je to horké!"

Udělala to.

Všichni v obchodě se rozesmáli. Pak ho ochutnala, usmála se a dala mu facku.

Byla to zmrzlina.

* * * * *

Babička zavolala na dědečka, který seděl na verandě, aby přišel na večeři. Ale on nepřišel. Poslala mě pro něj. Viděla jsem ho, jak tam sedí a pozoruje tři hezké mladé dívky, které procházejí kolem. Řekl jsem to babičce. Vyšla ven a táhla ho za

ucho zpátky do domu... Myslím, že člověk není nikdy dost starý na to, aby se díval.

* * * * *

Když tvůj otec ukázal drahou novou dýmku jednomu z mých strýců, ten to špatně pochopil, myslel si, že je to dárek, a vřele mu poděkoval. Tvůj otec neměl to srdce něco říct. Po letech, když už zemřel, rodina, která věděla, co se stalo, dýmku vrátila. Říkali, že ji kouřil jen v neděli.

Polovina obyvatel malého města ve Wisconsinu je příbuzná s mou matkou. Můj pradědeček měl šest synů. Viděl jsem jejich starou fotografii a mohu potvrdit, že vypadám stejně jako otec mé matky Otto, který se narodil ve Staré vlasti a jmenoval se Otto Bismarck.

Moje rodina je z obou stran německá. Lauck a Hein z otcovy strany. Preuss a Pahl z matčiny strany. Rodina Laucků pochází z rodu hessenských důstojníků, bratrů, kteří sloužili v americké revoluční válce. Samotné jméno "Lauck" pochází ze staré hornoněmčiny, která zanikla kolem roku 1050 n. l.

O mnoho let později mi matka řekla, že při 11. září zemřeli dva moji vzdálení příbuzní. Já jsem se s nimi nesetkal, ale ona ano.

Viděl jsem fotografie dvou dalších dvojníků. Kromě toho se mnou v kasárnách bydlel ještě jeden dvojník. Byl dokonce stejně vysoký jako já! Někdy si nás dva ostatní hosté pletli. Pohrával jsem si s myšlenkou najmout ho jako volavku.

Chtání zvířat

Mezi mé oblíbené činnosti patřilo chytání pulců, žab a želv, lezení po stromech a prozkoumávání přilehlých polí a lesů. Zvířata byla - a stále jsou (!) - mou velkou láskou.

O víkendech jsme s otcem chodili chytat želvy na "třidu". Nebo si zdřímnul v autě, zatímco já jsem sám chytal žáby.

Jednou v létě jsme jen my dva ujeli stovky kilometrů na *Velkou výpravu za hady*. Ačkoli jsem byl zklamaný, že se mi nepodařilo ulovit žádného chřestýše, byl jsem s úlovkem spokojen: úhledná užovka podplamatá, pár hroznýšů modrých a desítky užovek.

Když moje matka našla jednoho z těchto hadů, malou užovku, ve své posteli, byli vykázáni do venkovního prostředí. Naštěstí přišla na to, že viníkem je můj otec. Jeho ďábelský úšklebek a můj zděšený pohled, když se o jejím nálezku dozvěděla, učinily řešení záhady "jak se tam dostal" až příliš zřejmým. Kromě toho, který

chlapec se zdravým rozumem by riskoval ztrátu dokonale dobrého hada takovým hloupým kouskem!

Když jsme ze sklepa konečně vyndali nádrž na olej pro starou pec (kde ležela pod starým uhelným výhonem), rozřízl jsem ji podélně dlátem a kladivem napůl. Bylo to časově náročné a hlučné (!), ale nakonec jsem získal nádrž o dobré velikosti.

Jako kluk a dokonce i jako teenager jsem rád listoval v terénních průvodcích o zvířatech. Dokonce jsem dokázal určit mnoho poddruhů.

Není divu, že se v naší rodině v průběhu let vystřídala celá řada domácích mazlíčků. Byly mezi nimi žáby, ropuchy, pulci, ryby, salamandři, mloci, ptáci, veverky, králíci, mývalové, slepice, kočky a psi.

Abych mohl uvést všechny druhy, poddruhy a plemena, musel bych obětovat více stromů.

V našich garážích se kromě divokých koček, lišek a sov objevilo více koček, než kolik je v některých městech v okolí obyvatel.

Stačí říct, že jsem vždycky miloval zvířata.

Byl jsem dětský militarista

Rád jsem kreslil obrázky bitev mezi tanky a letadly. Instinktivně jsem si vybíral státní znaky, které by nepředstavovaly "střet zájmů". Nechtěl jsem urazit žádné příbuzné. I kdyby bojovali na "špatné straně".

Moje bitvy s malými plastovými vojáčky trvaly celé hodiny. Někdy jsem si vylosoval zvířata, ale v takovém případě byla zvířata vždy hlavními hrdiny a lidští vojáci byli protivníky.

Postavil jsem impozantní pevnost s podzemním tunelem. Tunel byl velkým pomocníkem při špinění. Koneckonců, každý malý kluk, který stojí za to, ví, že se nemůže bavit, když se pořádně nezašpiní.

Bojový výcvik zahrnoval používání ručně vyrobených dřevěných mečů a štítů. Běžně jsem se utkával se třemi dětmi najednou a vyhrával.

Také jsem se stal začínajícím *militaristou*!

Dětská kniha o slavných bitvách světových dějin na mě silně zapůsobila. Vojenská historie se stala vedle zvířat jedním z mých velkých zájmů.

Otec mi koupil dětskou verzi uniformy americké armády. Nechal jsem si na ni od rodičů napsat své jméno a hodnost "kapitán". Když se opotřebovala, dostal jsem náhradní. V té době už jsem byl "generál". Samozřejmě jsem ji rád nosil, kdykoli jsem si "hrál na armádu".

"Nepřítel" mi dal přezdívku "generál Doolittle". Zřejmě neznali svou historii a to

jméno jim prostě připadalo zábavné.

Tyto armády se neskládaly z "přátel", kteří se jednoduše rozdělili do "týmů", aby si "zahráli hru". Vnímali jsme se jako "vojáci", kteří "vedou válku" proti "nepříteli" o sporné území.

Náš boj spočíval v bombardování soupeřovy armády hroudami hlíny. Tento omezený boj přinesl trochu bolesti, ale žádné vážné zranění.

Házení kamenů bylo naopak odsouzeno. Podobalo se to porušení Ženevské úmluvy.

Nikdy jsme neměli v úmyslu ani jsme netoužili způsobit "nepříteli" vážné zranění! Tyto "armády" nebyly ani "gangy", ani "týmy". Byly něčím mezi tím.

V těchto dětských armádách cítím mnohem víc než pouhou hru, a to sociologické, možná dokonce antropologické důsledky.

Jako veterán mnoha bitev jsem si osvojil určitý stupeň dovednosti vyhýbat se těmto střelám. Bohužel jsem byl špatný střelec.

Bitva obvykle končila slavným vítězstvím. Útočil jsem přímo na nepřítele a snášel bolest, když jsem byl zasažen plnou salvou. Vyděšeně prchali.

Dobrým příkladem naší mentality je zejména jedna kampaň.

Jednoho dne jsme objevili podivný dřevěný vor plovoucí v malém rybníčku na "území nikoho", které často sloužilo jako naše bojiště. Zřejmě šlo o nepřátelský vpád! Navršili jsme na něj kameny, abychom ho potopili. Pak jsme na kamenech rozbili lahve, aby rozbité sklo ztížilo nepříteli záchranu jeho plavidla.

O několik dní později jsme objevili nepřátelskou hlídku, která se ji pokoušela zachránit. Zaútočili jsme a oni se dali na útěk. Až na jednoho ubohého d'ábla. Vylezl na strom, který se tyčil nad rybníkem. Teď se jednou rukou držel větve, zatímco druhou bojoval s mečem jednoho z mých mužů. Statečnost toho nepřátelského vojáka na mě udělala dojem.

Co máme dělat? Situace vypadala nebezpečně. Nikdo nechtěl, aby se někdo na obou stranách vážně zranil. Ale vyhlásit příměří, a to i uprostřed zuřící bitvy, bylo bezprecedentní.

Nařídil jsem svým mužům, aby se stáhli. Nepřátelský velitel pochopil, co dělám a proč, takže se nepokusil využít našeho rytířství. Místo toho zakřičel na svého odříznutého vojáka, aby se vrhl skrz mezeru, kterou jsem úmyslně nechal vzniknout. Pochopil to a udělal to.

Po nějaké době jsem se náhodou setkal s tím statečným bývalým nepřítelem za mírových okolností. Stali jsme se přáteli.

Když mě poprvé vzal k sobě domů na hraní, zastavil se před vchodem, otočil se ke mně a řekl: "Neříkej mé mámě, že jsi protestant. Říká, že všichni protestanti

jsou prasata, a nedovolí mi, abych si s tebou hrál." A tak jsem se na ni podíval. O několik let později jsem se dozvěděl, že náboženská skupina jeho matky, katolíci, je na celostátní úrovni považována za "menšinu". V této oblasti tomu tak nebylo.

Můj otec bral své syny na táboření, rybaření a kanoistiku. Když jsme byli dost staří, učil nás také zacházet se střelnými zbraněmi a bral nás na lov.

Když nám klukům poprvé začal ukazovat, jak se používá zbraň, máma byla velmi znepokojená. Otec jí řekl: *Otec mu řekl: Neboj se! Naučí je to správně!*

Můj trénink probíhal takto.

První rok lovu jsem nosil brokovnici *bez závěru*. Jen abych se naučil, jak být bezpečný při překračování plotů a podobně.

Druhý rok jsem dostal šroub. Ale žádný náboj! Pokaždé, když jsem chtěl střílet, musel jsem požádat otce o náboj.

Třetí rok jsem měl šroub i nábojnice.

Moje brokovnice i puška byly samozřejmě jednoranné zbraně. Stály 20 a 30 dolarů. Nové, ne použité.

Později jsme si vyměnili zbraně. Když si nechal prodloužit pažbu, nepočítal se zimním oblečením. Také dával přednost nižší hmotnosti mé jednoranné zbraně. Mně se líbilo, že dvoják měl menší zpětný ráz.

O mnoho let později mě jeden přítel, bývalý policista, požádal, abych mu ukázal svůj nový revolver. Přinesl jsem revolver ze zásuvky, otevřel válec, vyndal náboje, vrátil náboje zpět do zásuvky, otočil revolver tak, aby na nikoho nemířil, a pak jsem mu ho držel na dlani s otevřeným válcem a nabídl mu ho. - To na něj udělalo dojem.

Zde je varovný příběh: Přes všechna bezpečnostní opatření si můj otec jednou málem ustřelil hlavu, když jeho brokovnice vystřelila a prorazila díru do střechy auta! Upozornil mě na to jako na připomínku toho, jak jsou zbraně nebezpečné. A jak je důležité být vždy mimořádně, mimořádně, mimořádně opatrný!

"Muži" opakovaně cestovali až do Kanady na třítydenní výlety na kánoích. Byli jsme tak daleko, že tam nebyly žádné cesty ani jiné známky civilizace. Museli jsme přepádlovat kánoi přes jezero, "přenést" se přes polní cestu k dalšímu jezeru a postup opakovat.

Následující příběhy pocházejí z těchto kanadských vodáckých cest.

Při jedné cestě, než jsem začal jezdit, si jeden z mých bratrů poranil palec u nohy. Posádka, v níž byli i další dospělí rodinní přátelé, ho nestihla dopravit zpět do civilizace. Tak ho opili whisky, v ohni sterilizovali bajonet, tři dospělí muži mu seděli na prsou... a pak mu můj otec tím bajonetem uřízl část prstu.

Můj otec byl oficiálním zdravotníkem. Říkal, že jeho vlastní otec při ošetření drobného zranění vždy postupoval podle stejných dvou kroků. Nejprve se zeptal, co se stalo. Za druhé přiložil na ránu žvýkací tabák. Páni, s takovým výcvikem se

divím, že se místo inženýra nestal slavným chirurgem!

Přísahají, že se mu přesto podařilo nějakým způsobem zvednout své tělo šest centimetrů nad zem. A že lidé vzdálení dvacet mil přes jezero později tvrdili, že slyšeli jeho křik.

Jsem rád, že jsem na tomto výletě nebyl. Na prvních pár výletů jsem byl považován za příliš mladého.

* * * * *

Objevili jsme opuštěný rangerský srub s litinovými kamny na dřevo a přístavkem. Ten se stal naším základním táborem.

Můj otec uzavřel se svými syny dohodu: *Koupím vám všechno, co budete chtít jíst, ale VY to musíte nést!* - Zlomili jsme si hřbet, ale jedli jsme jako králové.

Při přenášení nesl můj bratr kánoi a k tomu batoh. Cítil se jako pěkný tvrďák.

Pak uslyšel kroky, které se rychle blížily zezadu.

To, co uviděl vzápětí, ho ohromilo a ohromilo.

Někdo kolem něj vystřelil. Běží. Nesl kánoi a dva batohy: jeden na hrudi a druhý na zádech...

Byla to žena!

Když s ní na konci cesty mluvil, dozvěděl se, že je profesionální tanečnice.

Podobnou zkušenost jsem zažil o několik let později. Byl jsem mladý muž, který vykonával těžkou práci. Mému předchůdci bylo 65 let.

* * * * *

Přestaňte si stěžovat na ty zatracené komáry! Necítím, že by mě nějaký štípal. Jen si vymýšlíš, protože už nechceš tahat kánoi!

To na jednoho z mých bratrů vyšťekl otec, který byl rozčilený.

Když však přišla řada na něj, aby nesl kánoi, dozvěděl se pravdu.

Pod kánoí se to hemžilo komáry. Nemilosrdně útočili na nebohého d'ábla, který ji nesl. Měl plné ruce práce a nedokázal jim dát facku.

* * * * *

Ještě jako chlapec jsem uvažoval o psaní deníku. Ale rozhodl jsem se, že to neudělám. Usoudil jsem, že to nejzajímavější v mém životě se už stalo.

To neznamená, že jsem nemyslel na budoucnost. Uzavřel jsem s otcem dohodu. Až budu dost starý, přestěhujeme se do kanadské divočiny a staneme se trapery. Protože byl inženýr, poradil mi, jak postavit náš srub. Platil bych mu whisky a

doutníky.

* * * * *

Jednoho dne vláda využila eminent domain a levně koupila část našich pozemků pro stavbu rychlostní silnice. Když buldozery začaly pustošit náš sad, popadl jsem luk a šíp a utíkal ke dveřím. Měl jsem v úmyslu bránit svůj domov! Rodiče mě zastavili. Museli mě zamknout v mém pokoji.

Nakonec nám přes dvůr vedla rychlostní silnice. Pak už to nebylo jako dřív. Tehdy jsem o tom nepřemýšlel, ale jsem si jistý, že to značně snížilo hodnotu našeho domu při dalším prodeji.

Pak otec změnil zaměstnání a my jsme se odstěhovali.

Předdospívající a dospívající

Vyrostl jsem (zbytek cesty) na západě. Tam jsem strávil polovinu života.

Mohl jsem si pohladit koně na sousedním ranči, stačilo dojít na okraj dvora a natáhnout ruku přes plot. Jako všichni mladí kovbojové jsem trávil hodně času venku. Ale také jsem rád *četl knihy*.

Moje rodina byla velká. Ale celkový počet titulů, které její členové získali, byl ještě větší. Ještě na základní škole mě otec začal učit několik základních matematických pojmů.

Můj otec si často pletl své děti. Říkal jim špatným jménem. Matku to vždycky rozčilovalo. On však tvrdil, že je to všechno její vina. Koneckonců ona trvala na tom, aby jim dala jména. On jim chtěl přidělit jen čísla. Jako slavný detektiv Charlie Chan.

Kromě toho se v naší rodině chlapci často jmenovali po strýcích. Když pohřbívali mého dědečka, otec strčil do bratra a ukázal na nedaleký, ale velmi starý náhrobek. Bylo na něm napsáno stejné jméno jako u tří bratrů! Jeho jméno bylo nahoře. Od té doby jim to říkal: *Pamatujte si, že já jsem na tom náhrobku nahoře!*

Ale nedělejte si špatný dojem! Moje rodina byla velmi "lidová". Kdybyste se setkali s mým otcem, spíš byste ho považovali za *rančera* než za *vysokoškolského profesora*. S kustodem vycházel stejně dobře jako s ostatními profesory. Možná ještě lépe!

O mnoho let později si FW od tohoto správce koupil pušku. Pušku si vyrobil sám a dokonce jí dal jméno: "Staré maso na stole". Otec se vydal na střelnici, aby vyzkoušel její přesnost. Vystřelil tři rány na terč vzdálený něco přes sto metrů. Byly seskupeny tak blízko u sebe, že jste mohli *všechny tři díry po kulkách najednou*

zakrýt čtvrtákem! - Mezi jednotlivými výstřely samozřejmě čekal deset minut, aby hlaveň stihla vychladnout.

Šachy jsem se naučil ještě jako chlapec. Ani jsem se nepokoušel dát soupeři mat, dokud jsem neudělal dvě věci. Zaprvé, vzal jsem mu všechny jeho figurky. Zadruhé jsem použil zbývající pěšce, abych získal zpět svou dámu a obě hrady. Toto přehánění bylo samozřejmě důkladné a neefektivní zároveň.

Jeden z mých bratrů všechny ohromil, když během pěti minut porazil velmi zkušeného šachistu. Použil svůj oblíbený bleskový útok dámou. Jeho soupeř byl příliš zaneprázdněn prováděním složitého plánu, než aby si toho všiml.

Na střední škole jsem hodně hrál šachy. Téměř vždy se studenty a profesory. Většinou jsem vyhrál dvě ze tří partií. V posledních třech partiích, které jsme spolu hráli, jsem porazil svého otce. Pak jsem o šachy ztratil zájem. Bylo to příliš statické. Opravdu dobří hráči se museli učit nazpaměť staré tahy ze šachových knih. To nebylo nic pro mě.

Můj otec se smál jako poslední. Přivedl doslova šachového génia, aby mi pořádně nařezal. V té době jsem byl také nemocný jako pes s infekcí jater. Několik měsíců jsem žil na čaji, toastu bez másla a vejčích. Trvalo mi měsíce, než jsem se úplně uzdravil. Tolik k *férovému boji!*

Poté mi vysvětlil, že existují tři úrovně šachistů.

Hráč *první úrovně* , stejně jako on, *nemá žádnou strategii.*

Hráč *druhé úrovně*, stejně jako já, *má jednu strategii.*

Hráč *třetí úrovně*, tedy šachový génius, *má více strategií.* Po každém tahu přehodnocuje celou situaci. Poté vybere tu nejlepší strategii. (Pokud se o to pokusí hráč druhé úrovně, je obvyklým výsledkem chaos.)

Nějakou dobu rodina ještě hrála karty. Ale místní neznali starosvětské hry, které jsme znali my, takže jsme neměli s kým hrát.

Otec nás všechny zapsal do tanečních. Naučili jsme se foxtrot a valčík. Pro nás mladé to nebylo nic užitečného. (Už na základní škole jsme se učili tančit čtverylku.)

Dospívání pro mě asi nebylo těžší ani lehčí než pro kohokoli jiného. Ale bylo jiné. Nebyla to žádná "pubertální vzpoura". Díky rodinným a etnickým vazbám jsem byl imunní vůči "tlaku vrstevníků". Byl jsem outsider. Moje měřítko byla prostě jiná.

Můj otec mi jednou řekl: *Ani tvůj dědeček, ani já jsme neměli o své generaci příliš vysoké mínění. Ty jsi na tom stejně.* - Nebylo to ani pohrdání, ani arogance... O mnoho let později jsem slyšel jednoho ruského šlechtice v exilu říkat v podstatě totéž.

Místo toho, abyste řekli: *Kdyby ostatní děti skočily z útesu, udělali byste to samé?!*, rodiče by řekli: *Dobrý Němec neskáče z útesu!* - To bylo velmi účinné!

Už jsem se naučil nedávat najevo slabost nebo bolest. To trýznitele jen povzbudilo. Ještě na střední škole jsem se posunul o krok dál. Provedl jsem dva experimenty v oblasti psychologie.

V prvním experimentu udržuji soupeře na hraně mezi úderem a ústupem. Tuto rovnováhu jsem udržoval střídáním provokativních a smířlivých poznámek.

Při druhém experimentu jsem předstíral, že si myslím, že posměšky jsou vlastně jen přátelské škádlení. Zpočátku to soupeře zmátlo. Pak ho to zhoršilo, když se snažil vysvětlit svůj skutečný negativní záměr. Nakonec pochopil, že si s ním jen hraji. Místo toho, aby se on naštvál na mě, já jsem se naštvál na něj. To ho rozlobilo. Odrazil jsem útok zpět na útočníka, aniž bych použil sílu nebo negativní jazyk. To mě potěšilo z praktických, etických a dokonce i estetických důvodů.

Na střední škole jsem měl rád hodiny žurnalistiky. Zaprvé, učitelka byla hezká. Za druhé, rád jsem psal.

Jednou jsem pozval jednu studentku učitelství na tanec. Nešlo o žádný perverzní sex. Prostě jsem si víc rozuměl s lidmi jejího věku (a staršími) než se svou věkovou skupinou. Kromě toho byla krásná a její nohy v minisukni vypadaly skvěle.

Po letech jsem potkal mladou ženu, která udělala něco podobného. Až na to, že v *jejím* případě šlo o perverzní sex. Myslím, že to jen dokazuje, že dívky dospívají rychleji než chlapci. A jsou obratnější v získávání toho, co chtějí.

Objevil jsem profesionální průzkum, který měl zjistit politické a sociální názory. Zúčastnila se ho celá třída a já jsem strávil spoustu času sestavováním tabulek a analýzou.

Zajímavé na tomto průzkumu bylo, že nebyl jednorozměrný, tj. *lineární*. Byl dvourozměrný, tj. *rovina*. *Existovala osa x" a osa y"* Byly zde zobrazeny souřadnice tradičních ideologií. Konzervativci a komunisté byli na ose "x" daleko od sebe, ale na ose "y" blízko sebe. Liberálové a fašisté byli na ose "y" daleko od sebe, ale na ose "x" blízko sebe.

To ilustruje někdy zvláštní podobnosti mezi jinak radikálně odlišnými ideologiemi. (Moje vlastní souřadnice byly na hony vzdálené od všech ostatních.)

Kromě toho jsem si později v hodinách etiky na vysoké škole všiml, že dva lidé mohou dát stejnou odpověď ze dvou zcela odlišných důvodů. Házet je do jedné kategorie by bylo krajně nepřesné.

Zde je příklad.

Můj profesor etiky na vysoké škole vyprávěl třídě o svém vlastním etickém dilematu.

V posledních dnech druhé světové války jsem byl mladý, urostlý poručík. Moje

přilba mi byla na hlavu příliš velká. Dostal jsem za úkol přejet s džípem k německým liniím a vyjednat jejich kapitulaci. Vzal jsem s sebou několik mužů.

Když můj džíp s bílou vlajkou přiměří dorazil k německým liniím, esesáci mi chytře zasalutovali. Kousek dál po silnici jsme narazili na nákladní auta řízená německými vojáky. Na korbách nákladňáků sedělo něco, co vypadalo jako vězni z koncentračního tábora.

Jen co jsme se ztratili z dohledu, uslyšeli jsme střelbu z kulometu. Usoudili jsme, že Němci pravděpodobně zabíjejí zajatce. Přemýšleli jsme, jestli se máme otočit a pokusit se jim pomoci.

Rozhodl jsem se, že ne. Říkal jsem si, že nás pár v džípu je nejspíš stejně nezachrání. Ale kdybychom náš úkol zařídit kapitulaci nesplnili, mohly by se boje obnovit a zahynulo by mnohem víc lidí.

Udělal jsem správnou věc?

Když jsem ho po vyučování potkal na chodbě, utěšoval jsem ho: Myslím, že jsi udělal dobře. Byla by škoda, kdyby se zranilo víc esesáků!

Na chvíli se mu ve tváři objevil zmatený výraz. Pak se usmál. Snad mu došlo, kdo mu to vlastně řekl.

Střední škola mě nudila. Vždycky jsem se snažil dokončit domácí úkoly ve studovně. Měl jsem tak víc času na to, abych si večer přečetl knihy na vysokoškolské úrovni. Většinou filozofii, historii a trochu politiky. Seznam vyznamenaných byl samozřejmostí.

Díky letním kurzům jsem mohl vynechat poslední ročník.

Jeden semestrální kurz jsem dokončil za tři dny, čtvrtý den jsem psal test a dostal jsem jedničku.

Ještě na střední škole jsem navštěvoval vysokoškolský kurz o tom, jak hrát na burze. Taky jsem to udělal. První rok jsem dával pozor a vydělal jsem peníze. Druhý rok jsem jen poslouchal svého makléře a prodělal jsem. Alespoň jsem udělal dojem na spolužačky.

*Jedno léto jsem strávil s otcem, když pracoval pro NASA na raketoplánu. Bydleli jsme v bytovém komplexu hned vedle univerzity. Rád jsem se poflakoval kolem bazénu. Hrál jsem šachy a pozoroval hezké mladé studentky v bikinách. Někdy hrály šachy se mnou. Ale "podváděly". Konkrétně se ohýbaly přes šachovnici a snažily se mě rozptýlit svým dekoltem. To se jim dařilo tak *napůl*. Ano, díval jsem se. Ne, nenechal jsem je vyhrát.*

Nominace na jednu z amerických vojenských akademií byla pro mě velkým úspěchem. Ale upřímně řečeno, mám podezření, že za to z velké části vděčím rodinným vazbám a nepopularitě války ve Vietnamu. Moji rodiče si tykali s kon-

gresmany, senátory a guvernéry, kteří se občas zastavili u nás doma.

Když jsem vstoupil do jeho kanceláře, vojenský lékař, který se mě chystal vyšetřit v souvislosti s mou nominací na americkou vojenskou akademii, se na mě podíval a řekl: *Jste z vojenské rodiny, že?* - Nevěděl jsem, jak mám odpovědět. Na jednu stranu ano, v mé rodině bylo hodně vojáků. Na druhou stranu většina z nich byla o několik generací zpět... Navíc je moje rodina velmi "demokratická" v tom smyslu, že často máme příbuzné, kteří bojují na *obou stranách* války!

Ačkoli jsem měl různé zájmy, nic mě nelákalo jako *povolání*. Dva roky jsem navštěvoval státní univerzitu, abych byl podle evropských měřítek považován za "vzdělaného". Ale místo toho, abych usiloval o titul, jsem si zapsal jen ty předměty, které mě bavily nebo které jsem považoval za užitečné. A mezi ně nepatřil obchod.

V oboru cizí jazyk jsem měl dostatek kreditů na bakalářský titul, ale musel bych absolvovat další dva roky "nicotných kurzů", abych ho získal. Neviděla jsem v tom smysl. Mezi předměty, které mě bavily, patřila filozofie a tvůrčí psaní.

Nejlepší na vysoké škole bylo samozřejmě líbání s přítelkyní.

V té době bylo skutečně možné, a ne neobvyklé, aby si student vydělal na studiu *bez* půjčky nebo stipendia! Tak jsem to udělal já.

Je mi líto dnešních studentů!

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

